

og hans Slave, begge øjensynligt overrumplede af Askeregnen og kvalte i Løbet af faa Minutter. Men hvilken Forskel i Ansigtsudtrykkene! Paa Slavens Ansigt læstes den mest forvirrede Rædsel; han havde væltet sig om paa Ryggen, Øjenbrynene var løftet helt op til Haaret, den tykke Mund stod aaben, man kunde ligefrem høre ham skrige som en Gris, naar den bliver stukket. Den anden derimod havde bevaret sin cæsariske Værdighed lige ind i Døden. De fast tillukkede Øjne, den fine, sammenklemte Mund var præget af den stolteste og skønneste Resignation overfor det uafvendelige.

„Det er for mig netop den væsenligste Anklage, der kan rettes mod Kristendommen med dens Evighedshaab, at den berøver Livet dets dybe Alvor og dermed dets Skønhed. Naar man opfatter vor Tilværelse her paa Jorden bare som en Generalprøve paa den egenlige Forestilling — hvor bliver da Festligheden af? Men selv om jeg ikke personlig var fuldt og fast overbevist om, at Livets store, ophøjede Endemaal er Tilintgørelse, og at det netop er Kendetegnet paa et virkelig aandsudviklet Menneske, at det kan forsones sig med en saa uselvsk Tanke og føle det som en harmonisk Afslutning paa Livet, at vi saaledes tilbagegiver Alnaturen de Kræfter, der har virket i os, medens alle kristelige Drømme om Udødelighed og Himmerigsfryd kun er Omformninger af uciviliserede Folkeslags plumpe Forestillinger om evige Jagt- og Krigsglæder, — ja, hvad var det nu, jeg vilde sige? — Du maa virkelig tilgive mig, men jeg kommer til at skyldes dig en Eftersætning til en anden Gang. — Nej, nu har jeg det! Jeg vilde sige, at selv om jeg alt saa ikke i Døden saae en absolut Selvopofrelse, den fuldkomne Hengivelse til Altet og vor uop-